

Herstel

26e JAARGANG
NUMMERS 3-4
2 DEC. 1948

WEEKBLAD VAN DE NEDERLANDSE KATHOLIEKE ARBEIDERSBEWEGING

Precies **ALS BIJ DE NAZI'S**

Het is geen wonder, dat ook in ons land aandacht wordt geschonken aan het communisme, het communime met zijn internationale en nationale activiteiten. Schier alle volkeren van de wereld volgen met grote interesse hetgeen Rusland, tegelijk centrale van het internationale communisme, in het onderling overleg tussen de volkeren te zien en te horen geeft.

Het lijdt niet de minste twijfel: Rusland speelt hoog spel, het doet dat, omdat het in de na-oorlogse verhoudingen zijn kans ziet voor een wereldrevolutie met als resultaat: overheersing van het communisme.

Het is duidelijk, dat 't Russische internationale communisme instructies gegeven heeft aan zijn nationale onderhorigen, de communistische partijen in onderscheidene landen. Hetgeen in Frankrijk, Italië, doch ook in Engeland en de Indië gebeurt, is daarvoor het afdoende bewijs. Het Nederlandse volk is bij het gebeuren direct betrokken. Het is logisch, wij natuurlijk, dat het zich in een afweerpositie plaatst, dat het, als klein volk, zich voegt bij andere volken, die eveneens bedreigd worden door hetzelfde monster; het is logisch, dat het gaarne de hulp van Amerika aanvaardt, om zo spoedig mogelijk tot economisch herstel te kunnen komen. Stellig — nationaal bekeken — spelen wij het met het communisme wel klaar; voor enige maanden werd het aantal communisten in de Tweede Kamer teruggebracht van 10 op 8 en naarmate ons volk nog meer overtuigd raakt van de afschuwelijkheid van het communisme, zal dat aantal teruglopen. Afschuwelijkheid.

Laat niemand zich iets wijsmaken: het nationaal-socialisme was erg, dat weten wij uit ervaring; het communisme is tienmaal erger. Het communisme ontziet niets, niet den mens, niet het gezin, niet de godsdienst, niet de maatschappij. De concentratiekampen van de Duitsers zijn herstellingsoorden vergeleken bij Siberië, de geknechte persoonlijke vrijheid onder het Duitse nationaal-socialisme, onder Hitler en zijn kornuiten, is een oase vergeleken bij de onafzienbare woestijnen van Russische communistische terreur. Over dat alles en nog veel meer kan nauwelijks twijfel bestaan.

De Nederlandse communisten.

Zij vormen de vijfde colonne. Zij zijn de willoze uitvoerders van vreemde orders; zij hopen, als eertijds de Nederlandse nationaal-socialisten, op het ogenblik, dat zij, met vreemde hulp, als het moet met het meest barbaarse geweld, naar de macht kunnen grijpen.

„De actuele communistische dreiging” is opnieuw in de Tweede Kamer besproken; thans bond de heer v. d. Goes van Naters, leider van de fractie der Partij van de Arbeid, de kat de bel aan.

Neen, de heer v. d. Goes heeft ten aanzien van het communisme geen nieuws verteld, doch het was goed, dat hij de communisten voor naakte feiten plaatste: de Nederlandse communisten willen geen man en geen cent beschikbaar stellen ter verdediging van ons volk tegen een Russische aanval, doch zij juichen toe het 4 miljoen man sterke Russische leger. De heer v. d. Goes

hield den heren hun uitspraak van voor enige dagen voor:

„Geen klassebewuste arbeider zal ooit de wapens tegen zijn broeders van het land van het socialisme” — daarmee wordt Rusland bedoeld — „opnemen.” Hoewel de heer v. d. Goes het woord „landverraad” niet wilde gebruiken, stelde hij den communisten de vraag: „Indien het werkelijk komen zou tot een conflict met Rusland, wat zult gij dan doen? Zult gij met Mussert zeggen, dat ge met gekruiste armen zult staan — wat al heel erg is, wanneer ons land wordt overweldigd — of zult gij als Mussert doen en in de politiebataljons van den vijand dienst nemen om ons mede uit te plunderen en te brandschatten?”

„Wij moeten bevrijd worden”, riep de heer v. d. Goes uit, „van de angst, van de druk van de Russische veto's in de wereldorganisatie, van de Russische penetratie in Europa, van de Russische inmenging door zijn vijfde colonne in onze zaken.”

De in het nauw gebrachte communisten hebben geschreeuwd, — zij hebben niet geantwoord; men wilde daarop „niet zonder meer” ingaan; hun houding zou „afhangen van de handeling van die oorlog”. (Wie snapt die onzin-taal?)

De communistische heren-leiders blijken een weinig bang voor mogelijk gachte reacties op hun provocerend optreden, en dan komt, weet wel: „De communistische partij in Nederland is sterk genoeg om zich zelf en haar leiders te verdedigen tegen welke provocaties ook”. (Handelingen 2e Kamer, 10 November 1948).

Van deze mededeling zal ook de regering wel kennis nemen.

Zij is sterk genoeg, — er is, begrijpe-

lijk, niet medegedeeld over welke midelen men beschikt tot verdediging van de communistische leiders. Misschien kan de regering ons volk daar binnenkort over inlichten?

Het communisme is een gevaar voor land en volk, erger nog dan het nationaal-socialisme; het wacht op de gelegenheid om met vreemde hulp toe te slaan op onze landgenoten.

De regering en volksvertegenwoordiging weten zulks en daar blijft het bij. Wij moeten bevrijd worden zeide de heer Van der Goes van de Russische inmenging door zijn vijfde colonne in onze zaken. Best, maar hoe dan? Men weet, dat het communisme wacht op het ogenblik dat het ons volk naar de keel kan vliegen en men laat toe, dat communisten in overheidsdienst functies vervullen, laat toe, dat de communistische partij, de centrale van de revolutie, blijft voortbestaan.

Wat doet de regering?

De regering ziet onder het oog de vraag, „in hoeverre personen, die in verband met hun politieke overtuiging geacht mogen worden dergelijke invloeden (ondermijnende) uit te oefenen, uit sleutelposities en belangrijke posten in het staatsbestel moeten worden geweerd”.

De regering blijkt van oordeel, „dat de staat de vrijheid moet hebben om maatregelen te nemen ter bescherming tegen de invloed van politieke stromingen, welke, indien zij de overhand zouden krijgen, de grondwettelijke vrijheden voor hen, die een andere overtuiging zijn toegedaan, zouden opheffen”. (Memorie van Antwoord, hoofdstuk I.)

Wat een en ander precies en practisch

betekent is niet te zeggen. Het zou kunnen duiden op toepassing van het ambtenarenverbod. Doch daarmee wordt het gevaar niet opgeheven. De staat, de regering in eerste aanleg, moet gebruik maken van de vrijheid ons volk te beschermen tegen hen, die, kwamen zij — met de hulp van vreemden — aan de macht, dat volk onder de voet zouden lopen. Die „hen” zijn, laat men er toch geen doekjes om winden, de communisten.

Laten wij goed begrijpen: het communisme heeft met verbetering van sociale toestanden niets te maken; het wenst die verbetering niet omdat men geen rust doch onrust begeert. Het communisme leeft van de nog altijd bestaande sociale misstanden, waarvan onvoldoende en slechte woongelegenheden de ergste is; de stank van de krotten is wierook voor het communisme. Bekijk in verkiezingstijd de buurten van de grote steden; in de krotwijken tiert het communisme.

Laten wij ons er goed van bewust zijn: de mannen en vrouwen, die in bedoelde Amsterdamse stinkbuurten leven en op de „katholieke” lijst stemmen, moeten, bij wijze van spreken, haast heilig zijn.

Geef, regering, ons volk, ondanks alle moeilijkheden, goede woningen en het communisme, als beweging, verdwijnt als sneeuw voor de zon.

Het communisme leeft bij stank en walm, het bloeit op de mestvaalt van onze samenleving.

Daarom is het bij uitstek positieve werk der K.A.B.: communisme-bestrijding! Men moge dat in het land algemeen inzien.

Eén uit velen!

BOEDAPEST, 21 Nov. (AP) — De eerwaarde heer Ondras Zakar, particulier secretaris van den primaat van Hongarije, kardinaal Mindzenty, is in Boedapest gearresteerd. Hij wordt beschuldigd van hoogverraad.

Precies als bij de nazi's!

